

(ΑΡΙΘΜΟΣ 5)

AYNARÖZ MUCİZELER (A)

RAHİP PAİSİÖS AYNARÖZ KEŞİŞİ (1924-1994)

Şifa istidadı

Aziz Maksimos o Omologitis, şifa istidadını, sevginin bir sonucu olarak görmektedir. Yazıyor: «Yaratılışından insan sever olan bir kişi, egoizmini reddettiğinde, işte o vakit başkalarını tedavi lütfuna kavuşur»¹.

Böyle bir istidada Rahip Paisios da sahipti. Çok kişiyi, tedavisi olmayan hastalıklardan, kanser, lösemi, kalp hastalığı, felç ve körlük gibi hastalıklardan tedavi etti ve birçok kadının kısırlık sorununu da çözdü.

Ekseriya, problemi ve onun gelişimini daha önceden biliyordu. Hastada inanç görüyorsa ve tedavi de ona manen zarar vermeyecekse, o vakit, sadece bir sözle, “Sende bir şey yok, sen iyisin” ile hasta oradan sağlıklı ayrılıyordu. Zaman zaman, kutsal naaşlarla hastalara istavroz çıkartır ve Meryem ananın kandilinden onların üzerine yağ sürüyordu.

Yiyecekler

Tanıdık biri, Rahip Paisios’a, kiliseye götürülen ekmekten getirdi ve o da ona dedi:

- Ne diye bunları buraya getirdin de onları orada fakirlere vermiyorsun?
- Bu zamanda fakirler yok.
- Eğer düğümlü tespihi alırsam, onların kim olduklarını ve adreslerini bile söyleyeceğim.

Rahip Paisios şunu anlattı: «Dün (Temmuz 1992), tamamen kör olan on yaşında bir çocuğu buraya getirdiler. Onu görür görmez, kendisine sordum: “Oğlum, İsa Mesih sana ne vermesini istersin?” O da bana dedi: “İyi çocuk

¹ Pros Thalassion 59, PG 90, 617C.

olmayı isterim". Ve ben de dua yapmayı yetişmeden, çocuk görmeye başladı».

Rahip Paisios bunu, başka bir körü teselli etmek için anlattı, fakat kendi katkısını sakladı. Diğer durumlarda da olduğu gibi, o sadece, filancada bir şey yok diyor ve o da iyileşecek.

*

İoannina'lı bay Goliyas Mattheos tanıklık ediyor: «Bir arkadaşımın 17 yaşındaki kızı bir çeşit beyin hastalığına tutulmuştu ve yavaş yavaş felç oluyordu. Rahibe gittik ve ona durumu anlattık. Kızın babasına dedi: "Georgiya iyileşecek ve okumağa da gidecek".

Bir sene içerisinde, gözle görünür bir iyileşme kaydedildi. Georgiya tamamen iyileşti ve Atina'da tahsil gördü. O zamandan beri de tekrar hastalanmadı».

Argos'tan Konstantinos Melitsos anlatıyor: «Otuz yıldan beri, bir çeşit sinir hastalığı ve felce tutuldum ve tekerlekli sandalyeye mahkûmum. 1981 yazında, Aynaroz'un İera Moni Osiu Grigoriu manastırında misafir edilmişim. Ziyaretçilerden bir Yunanlı iş adamı bana, Amerika'da tıbbın ilerlediğini, sinir hücreleri nakli yapıldığını ve masrafları da karşılayacağını söyledi. Tekrar ayaklarımın üzerinde durabilme ve yürüme arzusu içimde alevlendi. Bu da, acaba bu teşebbüste bulunayım mı düşüncelerini harekete geçirdi. Düşüncelerimi, beni misafir eden manastırdaki pederlere söyledim, ancak onlar beni bundan vazgeçirmek için dediler:

— Kosta, uslu otur... belânı arama...

— Evet, evet, belâmı arıyorum! Benim ne çektiğimi siz bilmiyorsunuz.

Ertesi gün, Peder Timotheos'la birlikte, Karies'te, Paisios'la görüşmek için yola koyulduk. Amerika'ya gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi diye sormak istedim. Karies'te, Rahip Paisios'a haber verildi ve eski muayenehanede, sabah saat beşte kendisiyle görüşme yapıldı. Hastalığım yüzünden Panaguda'ya gitmek çok zor olduğu için, Rahip Karies'e geldi.

Rahip benim düşüncemi dinledi ve yanında bulundurduğu Aziz Arsenios Kappadokis'in naaşı ile başıma istavroz çıkarttı. Sonra felç olmuş ve zayıf ayaklarımı tutup öptü ve dedi:

— Ayacıklar, ayacıklar, bunlar seni cennete götürecekler ve sen de anlamıyorsun.

— Amerika'ya gitmeyeyim, seni deney hayvanı yapacaklar!

Rahibin sözünü duyar duymaz, rahatladım. Sonra da gözlerime bakıp bana dedi:

— Kalk yürüyelim.

Rahibin şaka yaptığını sanıyordum. Yine tekrarlıyor.

— Haydi, kalkacak mısın ama?

— Rahibim, diyorum kendisine, yapamam! İnsanın nasıl yürüdüğünü bile bilmiyorum.

Beni kucağına aldı, yatağımdan kaldırdı ve yürümeğe başladık. Kendisi de gözlerinde göz yaşları olduğu bir durumda dua ediyordu. Ancak dediklerini ben de anlamıyordum.

Sanki kanatlarım varmış gibi yürüdüğümü hissediyordum. Kendimi ayakta görünce çok duygulandım ve ağlamağa başladım. Sonra beni tekerlekli sandalyeme oturttu. Yanımdaki bir sandalyeye oturdu ve bana dedi:

— Dinle çocuğum, Allah senin hiçbir zaman iyi olmanı istemiyor. Daha kötü olacaksın, daha iyi değil. Ancak şunu da bilesin ki, senin yanında toplanan bütün o insanlar, bu yolla sana ve kendilerine de yardım etmekle, farkında olmadan kurtuluyorlar. Sen de bir can kurtarma aracı oluyorsun. Allah, senden bunu istiyor. Bunun için hiçbir zaman Argos'tan kaçmayasın».

*

Rahibin söylediklerine göre, daha zor durumlar da olmuştur: «Bazıları için yıllarca dua yaptığım halde, kendilerine yardım edilemiyor. Çünkü onlarda, inat, istek ve egoizm var. Diyorlar ki: "Bunu bana Allah niye vermiyor?" Ve neden de versin ki? Daha çok egoist, daha çok isteyen olalım diye mi? Eğer verirse, onlara faydası yoktur. Bu yolla sanki Allah'a emir verir gibidirler. Oysa, deselerdi ki: "İstersen, bana şunu ver". Dua alçak gönüllülükle yapılmalı».

Bir mektupta (18-9-67) yazıyordu: «Çok defa, bazı konular için, şahsî veya diğer kardeşlerin konuları için duamda ısrarcı oldum. Sonra da Allah'tan özür dilemek zorunda kaldım. Sonra da yine onun tersini istemeye. O zamandan bu yana, iyi bir baba gibi, insanın yararına olanı versin diye yalvarıyorum. Çünkü, O'nun, bütün bu kurban olma olayı, ruhlarımızı yanında cennete koymak içindir».

Rahip Paisios, taraf tutmuyor ve ayırım da yapmıyordu. Allah'ın isteği her insan için değişiktir. Kesin olan, herkes Rahipten teselli buluyor ve kendisinden kuvvet alıyorlardı.

Eğer önce ruhsal tedavi yapılmazsa, yalnız başına bedensel tedavi fayda etmez. Çünkü, ekseriya tedavi olanlar yine eski günahkâr yaşam durumuna dönerler.

Mucizelerin kurtarıcı özelliği vardır. Rahip Paisios da bunu arzuluyordu. Sadece hastanın iyileşmesi değil de, daha fazla, ruhunun kurtulmasıydı. O ruhu için Allah'ın ta kendisi insan oldu ve onun için kanını döktü. Bu tedavi edilenler için daha büyük mucize, imanlarının kuvvetlenmesi, şuurlu inananlar oluyorlar, ruhlarını ihtiraslardan tedavi ediyorlar ve gece gündüz de Allah'a şükrediyorlardı. Bunun sonsuz bir değeri var ve ebedîdir de. Tedavilerinde, hastaların da katkıda bulunmalarını istiyordu. İsa Mesih için çok küçük bir şeyi feda etmelerini istiyordu. Örneğin, bir ihtiraslarından vazgeçmeleri, sigarayı, içkiyi veya başka bir şeyi kesmelerini istiyordu.

Tedavi olanlar, minnet borcu olarak bir şey ikram etmek istediklerinde, Rahip Paisios bunu kabul etmezdi. Onun isteği, onların manen tanzim olmalarını, günah çıkartmalarını, komünyon almalarını ve iyi bir Hıristiyan gibi yaşamalarını istiyordu. Büyük sadakalar vermelerini, kiliseler yapmalarını

istemezdi, ne de çekilmez ağır yükler yüklemek isterdi. Bunları kendi tercihlerine bırakıyordu. Ne zaman ki, hastanın bedeni ile beraber ruhu da tedavi olduysa, bütün aile yardım almışsa ve Allah'ın ismi de anıldığında, işte o zaman Rahip Paisios'un sevinci büyük olurdu.

Konitsa'da tedavi edildiği süre içerisinde, üç aziz din büyüklerini (ierarhes) gördü. Keti Patera hanıma anlattı ve o da onu şöyle nakletti: «Adeti üzere, akşam hüccesine kapandı ve akşam duasını yapıyordu. Sabah bana dedi:

– Özür dilerim bacım, bu akşam sizi çok rahatsız ettim.

– Bizi mi? Niçin?

– Çünkü üç aziz din büyükleri geldiler ve onlarla sohbetimiz oldu da. onlara sürekli diyordum: “Yavaş-yavaş, çünkü aileyi rahatsız ediyoruz.” Sizi rahatsız etmek istemedim.

– Benim haberim bile olmadı! O, bütün gece azizlerle konuşuyordu ve ben hiçbir şey anlamadım».

*

Azize Ekaterini'yi de gördüğü kesindir. Bir vesileyle, birini teselli için bunu söyledi. «Kendisine hemen tapındım ve ayaklarını tuttum. Azize Ekaterini uzun boyludur».

*

Rahip Paisios, 14-10-1979'da (yani, yeni takvime göre 27 Ekim, Agiya Skepi yortusunun arifesinde) Suroti'de (Thessaloniki civarı) bulunuyordu. O akşam Meryem ananın başörtüsünün, rüyada değil, hayalini gördü. Sırbistan'dan onu görmeye gelen bazı rahibeleri örten bir ışıklı bulut gibiydi.

*

Aziz İoannis o Theologos'u da gördü. İoannis nasıldı ve hangi gözle ona baktı diye kendisine sorulduğunda, şöyle cevap verdi: «Her şeye rağmen, karanlıktı ve onu görüyordum. Bunlar dinsel sırdırlar. Aziz İoannis o Theologos'u ikonalarda resimledikleri gibi kafasında o kadar şey yoktur», anlaşılabilir başındaki o çıkıntıyı kastediyor.

*

Bir ziyaretçinin anlattıkları: «Kızım düğüne hazırlanırken, ansızın kansere yakalandı. Müstakbel damat çok üzüldü ve Aynaroz'a Rahip Paisios'u görmeğe geldi. Panaguda'ya gelir gelmez, Rahip Paisios ona dedi: “P. dört

gün içerisinde, Allah, Maro'yu yanına çağırıyor". Gerçekten de, dört gün içerisinde kızım Maro, Rahip Paisios dediği gibi vefat etti».

*

Rahip Paisios anlattı: «Bir zamanlar, (1976 veya 1977 yıllarında) Suroti'de, çıktığım bir anda, rahibelere sordum: "Suyunuz var mı?" Bana cevaben dediler ki: "Elhamdülillâh, suyumuz var". "İyi, sizin suyunuz var amma insanların suyu olup olmadığını sordunuz mu?" (o yıl uzun zaman yağmur yağmamıştı). "Gece ayını yapalım ve yağmur yağması için dua edelim". Ve gerçekten de dua yapıldı, yağmur yağdı, ekili olan ne varsa kurtuldu ve Allah'ın gönderdiği bu nimetten dolayı çiftçiler sevindiler. Sordum ve öğrendim ki, ta Thessalia'ya kadar yağmur yağmıştı».

*

Başka bir zamanda anlattı: «Aziz Arsenios'un naaşıyla bir kanser hastası kadına istavroz çıkarttım. Birkaç gün sonra, o bayandan, iyileştiği için bana teşekkür eden ve o azizin de kim olduğunu soran bir mektup aldım».

*

Thessaloniki'den, Allah'ına son derece bağlı, Allah adamı bir bayan, kanser hastalığına yakalanmıştı. Birçok tedaviler uyguladı, ancak hastalık yoluna devam ediyordu. Kemiklerine de metastaz yapmıştı. Suroti'ye Rahip Paisios'u görmeye gitti. Onun hayır duasını alır almaz, ona heyecanla sordu: «Rahibim, iyileşecek miyim?». Rahip Paisios ona olumsuz cevap verdi. Hasta bayan ağlamaya başladı. Sonra onunla özel olarak uzun zaman görüşüp konuştu ve onu yaklaştırmakta olan ölümü için hazırladı. Yakın bir zamanda bu dünyadan başka dünyaya göç edeceğini bilerek, gidişi de sancılı ama bahtiyar olacağını idrakinde, nitekim öyle de oldu, sakin ve barışık bir durumda oradan uzaklaştı.

*

ANNE KİLİSEYE DOĞRU

Nasıl ki İncil yazarı İoannis o Theologos'un üç annesi vardı, tabii annesi, Meryem ana ve gök gürültüsü. Çünkü, kendisine Tanrı'dan gök gürültüsünün oğlu denmişti. Böylece, Rahip Paisios da, annesi Evlogiya ve Meryem anadan başka, aziz kilisemizi de gerçek anne hissediyordu. Gerçekten de, bütün inananların annesidir. Çünkü, dinsel sırların lütfuyla bizi besler ve vaftizle hayata döndürüyor.

Rahip Paisios, özellikle bu ilişkisinin önemini vurguluyordu. Bir gence, mektubunda yazıyordu: «Tahsilini bitirdikten sonra, anne kilisenin bağrında sana rahatlık veren ne ise onu yap».

Kilise düşüncesine sahip ve kilise bilinçli bir keşişti. Kilise ile ilgili görüşleri, Ortodoksluğun da ötesinde bir şeydi. Kilise, ifşa edilen Hakikatin cemaatine sahip olduğuna inanıyordu. Diyordu ki : «Kilisenin nesi varsa, berraklaştırılmıştır». İnsanların kurtuluşu, kilisede gerçekleşebilir. Kendisini, kilisenin bir üyesi olarak hissediyordu. İsteğine gem vurur ve kilisenin iyiliği için kurban oluyordu. İdmanında bile kiliseye değiniyordu. O şuna inanıyordu: «Eğer ben kendimi düzeltirsem, kiliseden bir parça düzeliyor». Kiliseye olan sevgisi çok büyüktü. Kilisenin sağlamlığı için, birçok zorluklara ve fedakârlıklara katlanıyordu. Onun şanı ve şöhreti için hep dua ediyordu. Kilisenin birliği için çok yönlü mücadeleler verdi. Yazıyordu: «Ortodoks Kilisesini parti yapanlardan değilim. İsa Mesih'in iyi işçilerini seviyor ve elimden geldiği kadar yardımda bulunuyorum».

Birçok gencin iyi din adamı ve İsa Mesih'in bağlılığında iyi işçi olmak için kendilerine yardım etti. Onlara şu öğütlerde bulunuyordu: «Kilise içerisinde alçak gönüllülikle çalışınız ve İsa Mesih de sizi insanların gözlerinde yükseltecek». Bugün bunlardan bazıları piskoposluğu süslüyorlar.

Allah'ın haklı kızgınlığını önlemek için, rahipler, halkı tövbeye hazırlamalarını istiyordu. Rahiplerin hizmetleri, kendilerini ön sıraya çıkarmak için değil de, kilisenin şanı için ve de inananların kurtuluşu için olmasını isterdi. Önemli bir iş yapmış olan bir rahip için şöyle diyordu: «Yaptığı işin değeri, eğer şahsî bir şey olmasaydı, o vakit kıymeti olacaktı».

Kendisi, inziva yerinden, ilgiyle kilisenin durumunu sessizce takip ediyordu. İbadet eder, konuşur, yazar ve gerekli gördüğünde de, herhangi bir kilise meselesi için halka çıkardı. Böyle bir mesele için, dışarı çıkıp başpiskopos İeronimos ve başkalarıyla görüştü.

Özellikle de Ekümenik Tahta saygı duyuyordu. Onun, bütün Ortodokslar için olan görevinin bilincindeydi ve içinde bulunduğu zorlukları anlıyordu. Çok dua edip onu birçok defa alenen destekledi.

Stomio'dan, Rahibin çok sert mezhep karşıtlığını gördük. İman konularında dakik ve uzlaşmamacı idi.

Ortodoksluk hassasiyeti büyüktü. Onun için de, Ortodoks olmayan insanlarla, komünyon almak ve ortak ibadeti kabul etmezdi. O, şunun altını vurguluyordu: «Birileriyle ortaklaşa ibadet edebilmemiz için, önce inançta hemfikir olmamız gerek». Başka mezhebe bağlı insanlarla ortaklaşa ibadet etmiş olan din adamlarıyla ilişkilerini keser ve onlarla görüşmekten çekinirdi. Diğer mezheplere bağlı olanların «dinsel sırlarını» tanımayıp, Ortodoks Kilisesine gelenleri, vaftiz edilmezden evvel iyice irşat edilmelerini tavsiye ederdi.

Ekümenikliğe savaş açmış ve Ortodoksluğun eşsizliği ve azameti hakkında konuşurdu. Bu bilgiyi de kalbindeki ilâhî erdemden alıyordu. Onun hayatı, Ortodoksluğun üstünlüğünü gösteriyordu.

Ziyaretçinin kız torunu neden konuşamıyordu

Günün birinde, ihtiyar bir ziyaretçi, Rahip Paisios'a dedi: «Pederim, kızımdan bir kız torununa sahibim. Bu iki yaşındayken konuştuğu halde, şimdi dört yaşına varmış fakat şimdi konuşamıyor». Rahip Paisios sordu: «Damadın küfür ediyor olmasın?» «Evet, küfür ediyor». «Damadın ve kızın din adamlarına küfür ediyorlar mı?» «Evet, onlara küfür ediyorlar». «Kiliseye hiç gitmiyor olmasınlar?» «Evet, kiliseye hiç gitmiyorlar». «Damadın, senin kızını almazdan evvel, başka bir kızla ilişkisi olup, ona onu alma vadi vermiş olmasın?» «Evet». O zaman Rahip Paisios karşısındakine dedi: «Şimdi ne olacak, dinle de bak. Kızın ağzının açılması için, şu faaliyetlerin yapılması lâzımdır: Damadın, küfürlere son vermesi gerek. Damadın ve kızın, din adamlarına küfür etmeyecekler. Her Pazar ve diğer yortularda da kiliseye gitmeleri gerek. Damadın, ilişkisi olduğu, onu alacağına söz verdiği ve de onu aldattığı kızı bulması lâzımdır. Eğer daha evlenmemiş ise onun drahomasını hazırlatsın. Eğer evlenmiş ise, ondan özür dilesin». Rahip Paisios konuşmacısını sordu: «Sen nereden?» «Korinthos'tan». Rahip Paisios devam etti: «Bugün Çarşambadır». «Korinthos'a ne zaman gideceksin?» «Cuma günü gideceğim». «Cuma günü akşam saat sekizden, Cumartesi günü sabahı saat beşe kadar, devamlı dua edeceğiz, siz oradan ve ben de buradan, kızın ağzı belki açılır diye». Sonucunu bilmiyorum. Kendisine hayran olduğum şey, Rahip Paisios'un, insanlara karşı olan aşırı sevgisiydi. Bilhassa da, hasta olanlara.

Günah çıkarmak büyük bir şeydir

Bir insan, Allah'ın yanında olduğu zaman ve kendi istediklerini değil de Allah'ın istediklerini yapıyorsa, işte o vakit, diyelim ki, Allah ona yardım etmek zorundadır.

Dikkat ediniz! Günah çıkarma olayını görmezlikten gelmeyiniz. Günah çıkarma olayı büyük bir şeydir. İnsan tamamıyla değişir ve şeytan da artık onun üzerine hakimiyet kuramıyor. İnsanda o kadar büyük bir değişiklik oluyor ki, bazen, bazı insanlara, günah çıkarmazdan evvel yüzlerinin fotoğrafını çektirmelerini, sonra da, günah çıkardıktan sonraki haliyle yine yüzlerinin fotoğrafını çektirmelerini söylüyorum. O zaman göreceklerdiler ki, fark büyüktür ve net olarak da görünüyor. Daha önceleri, yüzlerinin ifadesinde bir vahşilik, tedirginlik, stres, suçluluk vb., günah çıkarma olayından sonraki yüz ifadesindeyse dinginlik ve sakinlik mevcuttur.

Rahip Paisios'a, çok defa, uzakta olanlardan, kendisine sanki bir mesaj geliyordu. Yürürken, konuşurken veya eliyle bir iş yaparken, çok uzaklarda bir insanın başına gelenlerden bir mesaj ve bir bilgi alıyordu. Kutsal Ruh ona bilgi

verir ve Rahip Paisios da duruma göre, ya bir mum yakar ve dua eder veya da bizzat kendisi yardım etmek için oraya koşardı.

*

Anonim bir kişinin anlattıkları: «Rahip Paisios ile Suroti'ye gidiyorduk. Ansızın bana dedi: "Geri dön. Bu saatte bir aile ayrılıyor". Bir şehre gittik. Bir eve girdik ve orada karı kocanın kavga ederek eşyalarını ayırdıklarını gördük. Rahip Paisios onlara konuştu ve onlar da barıştılar».

Konitsa'dan Kortsinoglu İoannis'in anlattıkları: «1991 veya 1992'de hemşehrim Polikarpos Kiparissis ile Panaguda'da bulundum. Birçok ziyaretçi olduğu için sıramızı bekliyorduk. Bir kenarda oturmuş birinin Rahip Paisios'a baktığını ve çok da duygulanmış bir durumda olduğunu gördüm. Kendisine sordum. "Bir şeyiniz mi var?"

Duygulanmış bir vaziyette, doğuştan konuşamayan kızının, Rahip Paisios'un yardımıyla yedi yaşına vardığı zaman konuştuğunu bana söyledi. Daha önceleri de birçok doktora, yurt dışına bile gitmişler ve çok da para harcamışlardı. Bu kişi Preveza'dan bir öğretmendi.

Rahip Paisios sorulduğu zaman bu durumu teyit etti. Takriben bir sene boyunca dua etti, fakat anne babaları da yardım ettiler. Meryem ana, kızının konuşacağına, haberi olması için kendisine bu olayı ifşa etti ve onu bu duruma hazırladı. Büyük Cuma gününde, babasını kucaklayarak, "İyi Diriliş baba" dedi».